

i gamle, hvis Lykkelse varierede fra 3—5 Millimetre. Naar det kan ske i England, hvor man har været oppe, som det hedder, for denne Lov, svækker det temmelig meget Overbevisningen om Tilstrækkeligheden af disse Inspektører. Det er en af Grundene til, at jeg fastholder et aarligt periodisk Lilsyn, en Udvidelse af det bestaaende Lilsyn med Dampskjeder, Maskiner osv. til Skrogene og en Udvidelse til alle Seilskibe. Jeg tror heller ikke, at den høitærede Minister havde fuldstændig Ret, naar han indtog det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vosjen), foranlediget ved en Udtalelse fra den ærede sidstnævnte Aaler om, at Jøreren ere mere ide stillede overfor deres Rheder med Hensyn til Skibenes Reparation end med Hensyn til Ladningens Mængde, der skal ombord i det Skib, som Jøreren er Chef for. Jeg tror ubetinget, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds havde Ret deri. Reparationen er et Pengespørgsmaal, hvorimod det, om det end kan hændes, at en Besfragter eller Rheder befaler sin Jører at tage et vist Kvantum Last, vistnok med Hensyn til Belastningen hører til Sjælbenhederne. Jeg kan ikke negte, at det forbausede mig at høre den høitærede Minister udtale, at det kunde sættes ganske lige med Bestofning ved Reparation. Det kan det ikke. Den almindelig gængse Regel er, at Rhederiet undersøger efter Forhandling med Jøreren, hvormeget han kan tage af den og den Vare, thi det er det eneste naturlige Grundlag for, om det kan betale sig for Rhederiet eller Skibet at seile med den Vareart, men hvilken Mængde Skibet kan tage, kan Rhederen ikke bestemme, det bestemmes næsten udelukkende af Jøreren. Jeg skal altsaa gjentage for ikke oftere at blive misforstaaet fra andre Sider, at jeg vil ønske, at denne Lov maa gaa igjennem, men jeg anser Skibsinspektørinstitutionen for uheldig. Jeg foretrækker at affære Besfragtningsspørgsmaalet fra Lilsynet med selve Skibet, og at Lilsynet med selve Skibet bliver et periodisk Lilsyn, fordi der ikke derved bliver lagt nogetsomhelst Vaand eller nogen Hindring — og det er jo det, der fremhæves fra enkelte Sider — paa Skibsfarten. Derimod er det næsten uoverkommeligt — det trænger ikke til Bevis — for nogen Skibsinspektør at føre Lilsyn ogsaa med Ladningen; det er jo blevet nævnt, at der findes ti Tusinde Ladninger Sted om Varet her i Landet.

Vosjen: Jeg tilstaar, at det undrede mig, at den høitærede Minister ikke paa en mere villig Maade opfattede de Bemærkninger, jeg har fremsat; thi det er vist, at de fremkom af Interesse for det foreliggende Lovforslag. For at gjøre det muligt, at det virkelig kan blive ført igjennem, er det min Opfattelse, at man maa være paa det Rene med, at Bestemmelserne i flere Henseender maa indskrænkes, medens jeg ogsaa har

den samme Opfattelse som den høitærede Minister og jo udtrykkelig udtalte den, nemlig at de, der ere ivrigt for at kræve Foranstaltninger som disse, netop anse Skibsinspektørinstitutionen for Kjernen i det Hele og opfatte den saaledes, at med denne Institution staar og falder Sagen. Det er fra dette Synspunkt, jeg er gaaet ud, og jeg har tilbøds selv under den Forudsætning, jeg har fremsat derom, denne Opfattelse. Forudsat altsaa, at Betydningen af Loven netop skal ligge i et vidtstrakt Kjenndskab til hele Koffardflåden, og at Tilværelsen af et saadant med dertil knyttet Udgang til Lilsyn skal løse Opgaven, søgte jeg ved Siden deraf at gjøre saa stærkt gjældende som muligt, at vil man gaa ind paa en saadan Institution som Skibsinspektørerne, maatte man værges Handelsflåden mod et smaaligt Lilsyn i saadanne Detailler, hvor Lilsynet vel vilde vise sig uoverkommeligt og brede sig uden Nytte for det Formaal, man ønsker at fremme. Det er, som sagt, fra dette Synspunkt, jeg har taget Sagen. Jeg har fremdeles troet, at det vilde være muligt at naae et positivt Resultat, naar man fra den høitærede Ministers Side kunde vente Imødekommen omtrent i den Retning, jeg har antydet. Jeg vil kun gjøre et Par Bemærkninger til den høitærede Ministers Udtalelser. Naar den høitærede Minister mente, at den af mig angivne Grændse mellem større og mindre Fart er ligesaa vilkaarlig som den af Landstinget opstillede, tror jeg dog, at de Jærreste ere enige med ham derom, idet jeg udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at ved denne Flytning af Linien kommer hele Nordsejlsadfen udenfor. Den høitærede Minister mente, at de statistiske Oplysninger, jeg havde benyttet mig af, og som ganske vist foreligge for alle Thingets ærede Medlemmer, Intet betøde med Hensyn til Spørgsmaalet om Skibsladninger, thi det var Alle bekendt, at Kulskibene vare gamle udbrugerede Fartøier, der sættes i denne Fart. Jeg maa dertil sige, at netop disse samme Oplysninger ikke udtale dette; at de statistiske Oplysninger, som ere tilveiebragte, tværtimod sige, at Kulskibene ikke ere ældre end andre Skibe — ja maaffe et til to Aar — medens flere af de Skibe, der gaa med anden Last, ere i Gjennemsnit endog saa meget ældre. Det kan altsaa ikke i og for sig udtales, og Alderen er heller ikke i og for sig noget Mærke paa et Skibs Spdygtighed. I Stormfloden 1872 strandede paa Mjæns Kyst et Skib, som var henimod 100 Aar gammelt, og som dog var saa stærkt, at det stod paa Grunden i 2—3 Aar; tilsidst maatte det sprænges bort, da det ikke kunde slaas istykker. Det var en gammel Nordmand, som var strandet i Norge 1807, og da vidste Ingen, hvor gammelt det var. Den høitærede Minister mente, at jeg havde paastaet, at Lilsynet til Skibets Ladning ikke havde Noget at betynde. En saa drifrig Paastand har jeg ikke fremsat. Tværtimod; jeg tror ogsaa, at Spørgsmaalet